

Butlletí de l'Església de Solsona

ABRIL - MAIG - JUNY 2018

NÚM. 776

Butlletí Oficial de l'Església de Solsona

Edita: Bisbat de Solsona

Pl. Palau, 1 - 25280 SOLSONA

Gràfiques Muval - SOLSONA

Dipòsit legal: L-568-1983

Any 2018

Sant Pare

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC II JORNADA MUNDIAL DELS POBRES

**Diumenge XXXIII de durant l'any
18 de novembre de 2018**

1. «Quan els pobres invoquen el Senyor, els escolta» (Sl 34, 7). Les paraules del salmista es tornen també nostres a partir del moment en què som cridats a trobar les situacions diverses de sofriment i marginació en les que viuen tants germans i germanes, que habitualment designem amb el terme general de “pobres”. Qui escriu aquestes paraules no és aliè a aquesta condició, al contrari. Ell té experiència directa de la pobresa i, no obstant això, la transforma en un cant de lloança i d'acció de gràcies al Senyor. Aquest salm ens permet també avui comprendre qui són els veritables pobres als que estem cridats a tornar la nostra mirada per escoltar el seu crit i reconèixer les seves necessitats.

Se'ns diu, abans de res, que el Senyor escolta els pobres que l'invoquen i que és bo amb aquells que cerquen refugi en Ell amb el cor destrossat per la tristesa, la soledat i l'exclusió. Escolta els que són atropellats en la seva dignitat i, malgrat això, tenen la força d'alçar la seva mirada vers les altures per a rebre llum i consol. Escolta aquells que són perseguits en nom d'una falsa justícia, oprimits per polítiques indignes d'aquest nom i atemorits per la violència; i tot i així saben que en Déu tenen el seu Salvador. El que sorgeix d'aquesta pregària és abans de res el sentiment d'abandonament i confiança en un Pare que escolta i acull. En el mateix sentit d'aquestes paraules podem comprendre més a fons el que Jesús va proclamar amb les benaurances: «Feliços els pobres en l'esperit, el regne dels cels és per a ells» (Mt 5, 3).

En virtut d'aquesta experiència única i, en molts sentits, immerescuda i impossible de descriure per complet, neix per cert el desig d'explicar-la a altres, en primer lloc a aquells que són, com el salmista, pobres, rebutjats i marginats. En efecte, ningú no pot sentir-se exclòs de l'amor del Pare, especialment en un món que amb freqüència posa la riquesa com a primer objectiu i fa que les persones es tanquin en si mateixes.

2. El salm caracteritza amb tres verbs l'actitud del pobre i la seva relació amb Déu. Abans de res, "cridar". La condició de pobresa no s'esgota en una paraula, sinó que es transforma en un crit que travessa el cel i arriba fins a Déu. Què expressa el crit del pobre si no és el seu sofriment i soledat, la seva desil·lusió i esperança? Podem preguntar-nos: com és que aquest crit, que puja fins a la presència de Déu, no aconsegueix arribar a la nostra oïda, deixant-nos indiferents i impassibles? En una Jornada com aquesta, estem cridats a fer un seriós examen de consciència per adonar-nos si realment hem estat capaços d'escoltar els pobres.

El silenci de l'escolta és el que necessitem per a poder reconèixer la seva veu. Si som nosaltres els que parlem molt, no aconseguirem escoltar-los. Sovint em temo que tantes iniciatives, encara que meritòries i necessàries en elles mateixes, estiguin dirigides més a complaure'ns a nosaltres mateixos que a acollir el clam del pobre. En aquest cas, quan els pobres fan sentir la seva veu, la reacció no és coherent, no és capaç de sintonitzar amb la seva condició. S'està tan atrapat en una cultura que obliga a mirar-se al mirall i a cuidar-se en excés, que es pensa que amb un gest d'altruisme n'hi ha prou per a quedar satisfets, sense haver de comprometre's directament.

3. El segon verb és "respondre". El Senyor, diu el salmista, no només escolta el crit del pobre, sinó que respon. La seva resposta, com es testimonia en tota la història de la salvació, és una participació plena d'amor en la condició del pobre. Així va ocórrer quan Abraham va manifestar a Déu el seu desig de tenir una descendència, encara que ell i la seva esposa Sara, ja ancians, no tinguessin fills (cf. Gn 15, 1-6). Va succeir quan Moisès, a través del foc d'una bardissa que es cremava intacta, va rebre la revelació del nom diví i la missió de fer sortir el poble d'Egipte (cf. Ex 3, 1-15). I aquesta resposta es va confirmar al llarg de tot el camí del poble pel desert: quan la fam i la set assaltaven (cf. Ex 16, 1-16; 17, 1-7), i quan es queia

en la pitjor misèria, la de la infidelitat a l'aliança i de la idolatria (cf. Ex 32, 1-14).

La resposta de Déu al pobre és sempre una intervenció de salvació per a guarir les ferides de l'ànima i del cos, per a restituir justícia i per ajudar a reprendre la vida amb dignitat. La resposta de Déu és també una invitació que tot el qui creu en Ell obri de la mateixa manera dins dels límits del que és humà. La Jornada Mundial dels Pobres pretén ser una petita resposta que l'Església sencera, estesa pel món, dirigeix als pobres de tot tipus i de tota regió perquè no pensin que el seu crit s'ha perdut en el buit. Probablement és com una gota d'aigua en el desert de la pobresa; i no obstant això pot ser un signe de compartir pels qui passen necessitat, que fa sentir la presència activa d'un germà o una germana. Els pobres no necessiten un acte de delegació, sinó del compromís personal d'aquells que escolten el seu clam. La sol·licitud dels creients no pot limitar-se a una forma d'assistència –que és necessària i providencial en un primer moment–, sinó que exigeix aquesta «atenció amant» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 199) que honra l'altre com a persona i busca el seu bé.

4. El tercer verb és “alliberar”. El pobre de la Bíblia viu amb la certesa que Déu intervé a favor seu per a restituir-li dignitat. La pobresa no és buscada, sinó creada per l'egoisme, l'orgull, l'avarícia i la injustícia. Mals tan antics com l'home, però que són sempre pecats, que involucren tants innocents, produint conseqüències socials dramàtiques. L'acció amb la qual el Senyor allibera és un acte de salvació pels que li han manifestat la pròpia tristesa i angoixa. Les cadenes de la pobresa es trenquen gràcies a la potència de la intervenció de Déu. Hi ha tants salms que narren i celebren aquesta història de salvació que es reflecteix en la vida personal del pobre: «No ha mirat amb repugnància ni amb menyspreu el poble desvalgut; no l'ha privat de la seva mirada, i, quan cridava auxili, l'ha escoltat» (Sl 22, 25). Poder contemplar el rostre de Déu és signe de la seva amistat, de la seva proximitat, de la seva salvació. «Vós heu mirat el meu sofriment, heu emparat la meua vida en el perill, no m'heu deixat caure a les mans de l'enemic, i és ample el lloc on reposen els meus peus » (Sl 31, 8-9). Oferir al pobre un “lloc ample” equival a alliberar-lo del “parany del caçador” (cf. Sl 91, 3), a allunyar-lo de la trampa estesa en el seu camí, perquè pugui caminar expedit i mirar la vida amb ulls serens. La salvació de Déu pren la forma d'una mà estesa vers el pobre, que ofereix acollida, protegeix i fa possible experimentar l'amistat de la qual es té necessitat. És a partir d'aquesta proximitat, concreta i tangible, que comença un itinerari genuí d'alliberament: «Cada

cristià i cada comunitat són cridats a ser instruments de Déu per a l'alliberament i promoció dels pobres, de manera que puguin integrar-se plenament en la societat; això suposa que siguem dòcils i atents per a escoltar el clamor del pobre i socórrer-lo» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 187).

5. Em commou saber que molts pobres s'han identificat amb Bartimeu, del qual parla l'evangelista Marc (cf. 10, 46-52). El cec i captaire Bartimeu «estava assegut a la vora del camí» (v. 46), i havent sentit que passava Jesús «començà a cridar» i a invocar el «Fill de David» perquè tingués pietat d'ell (cf. v. 47). «Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort» (v. 48). El Fill de Déu va escoltar el seu crit: «“Què vols que faci per tu?”. El cec li respongué: “Rabuni, feu que hi vegi!”» (v. 51). Aquesta pàgina de l'Evangelí fa visible el que el salm anunciava com a promesa. Bartimeu és un pobre que es troba privat de capacitats bàsiques, com són la de veure i treballar. Quants camins condueixen també avui a formes de precarietat! La falta de mitjans bàsics de subsistència, la marginació quan ja no es gaudeix de la plena capacitat laboral, les diverses formes d'esclavitud social, malgrat els progressos realitzats per la humanitat... Com Bartimeu, quants pobres són avui a la vora del camí a la recerca d'un sentit per a la seva condició! Quants es qüestionen sobre el perquè van haver de tocar el fons d'aquest abisme i sobre la manera de sortir-ne! Esperen que algú se'ls costi i els digui: «Anima't i vine, que et crida» (v. 49).

Llastimosament sovint es constata que, per contra, les veus que s'escolten són les del retret i les que conviden a callar i a sofrir. Són veus desentonades, amb freqüència determinades per una fòbia vers els pobres, considerats no només com a persones indigents, sinó també com a gent portadora d'inseguretat, d'instabilitat, de desordre per a les rutines quotidianes i, per tant, mereixedors de rebuig i apartament. Es tendeix a crear distància entre ells i el propi jo, sense adonar-se que així es produeix l'allunyament del Senyor Jesús, qui no els rebutja sinó que els crida així i els consola. Amb molta pertinença ressonen en aquest cas les paraules del profeta sobre l'estil de vida del creient: «allibera els qui han estat empresonats injustament, deslliga les corretges del jou, deixa lliures els oprimits [...] comparteix el teu pa amb els qui passen fam, [...] acull a casa teva els pobres vagabunds, [...] vesteix el qui va despullat» (Is 58, 6-7). Aquesta manera d'obrar permet que el pecat sigui perdonat (cf. 1Pe 4, 8), que la justícia recorri el seu camí i que, quan serem nosaltres

els qui cridarem al Senyor, Ell aleshores respondrà i dirà: Aquí em tens (cf. Is 58, 9).

6. Els pobres són els primers capacitats per a reconèixer la presència de Déu i donar testimoni de la seva proximitat en les seves vides. Déu es manté fidel a la seva promesa, i fins i tot en la foscor de la nit no fa faltar el caliu del seu amor i de la seva consolació. No obstant això, per a superar l'opressiva condició de pobresa cal que ells percebin la presència dels germans i germanes que es preocupen per ells i que, obrint la porta del cor i de la vida, els fan sentir amics i familiars. Només d'aquesta manera podrem «reconèixer la força salvífica de les seves vides» i «posar-los al bell mig del camí de l'Església» (Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 198).

En aquesta Jornada Mundial estem convidats a fer concretes les paraules del Salm: «els humils en menjaran fins a saciar-se» (Sl 22, 27). Sabem que en el temple de Jerusalem, després del ritu del sacrifici, tenia lloc el banquet. En moltes diòcesis, aquesta va ser una experiència que, l'any passat, va enriquir la celebració de la primera Jornada Mundial dels Pobres. Molts trobaren el caliu d'una casa, l'alegria d'un àpat festiu i la solidaritat dels qui volgueren compartir la taula de manera simple i fraterna. Voldria que també aquest any i en el futur aquesta Jornada fos celebrada sota el signe de l'alegria per redescobrir el valor d'estar junts. Pregar junts i compartir l'àpat el diumenge. Una experiència que ens retorna a la primera comunitat cristiana, que l'evangelista Lluc descriu en tota la seva originalitat i simplicitat: «Tots eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. [...] Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú» (Ac 2, 42. 44-45).

7. Són innombrables les iniciatives que diàriament emprèn la comunitat cristiana per donar un signe de proximitat i d'alleujament a les variades formes de pobresa que hi ha davant dels nostres ulls. Sovint la col·laboració amb altres realitats, que no estan motivades per la fe sinó per la solidaritat humana, fa possible brindar una ajuda que sols no podríem realitzar. Reconèixer que, en l'immens món de la pobresa, la nostra intervenció és també limitada, dèbil i insuficient fa que estenem la mà als altres, de manera que la col·laboració mútua pugui assolir l'objectiu de manera més eficaç. Ens mou la fe i l'imperatiu de la caritat, però sabem reconèixer

altres formes d'ajuda i solidaritat que, en part, es fixen els mateixos objectius; sempre i quan no descuidem el que ens és propi, és a dir, portar a tots cap a Déu i a la santedat. El diàleg entre les diverses experiències i la humilitat en prestar la nostra col·laboració, sense cap tipus de protagonisme, és una resposta adequada i plenament evangèlica que podem realitzar.

Enfront dels pobres, no és qüestió de jugar a veure qui té la primacia de la intervenció, sinó que podem reconèixer humilment que és l'Esperit qui suscita gestos que són un signe de la resposta i proximitat de Déu. Quan trobem la manera per apropar-nos als pobres, sabem que la primacia li correspon a Ell, que ha obert els nostres ulls i el nostre cor a la conversió. No és protagonisme el que necessiten els pobres, sinó aquest amor que sap amagar-se i oblidar el bé realitzat. Els veritables protagonistes són el Senyor i els pobres. Qui es posa al servei és instrument en les mans de Déu per a fer reconèixer la seva presència i la seva salvació. Ho recorda sant Pau escrivint als cristians de Corint, que competien entre ells pels carismes, a la recerca dels més prestigiosos: «L'ull no pot dir a la mà: “No em fas cap falta”, ni tampoc el cap als peus: “No em feu cap falta”» (1Co 12, 21). L'apòstol fa una consideració important en observar que els membres que semblen més febles són els més necessaris (cf. v. 22); i que «els que ens semblen menys nobles, els cobrim amb més honor; i els que tenim per menys decents, els tractem amb més decència, cosa que no necessiten els membres més decents» (vv. 23-24). Mentre ofereix un ensenyament fonamental sobre els carismes, Pau també educa la comunitat en l'actitud evangèlica respecte als membres més febles i necessitats. Lluny dels deixebles de Crist sentiments de menyspreu o de pietisme vers ells; més aviat estan cridats a honrar-los, a donar-los precedència, convençuts que són una presència real de Jesús entre nosaltres. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25, 40).

8. Aquí es comprèn quanta distància hi ha entre la nostra manera de viure i la del món, el qual elogia, segueix i imita els qui tenen poder i riquesa, mentre margina els pobres, considerant-los un rebuig i una vergonya. Les paraules de l'apòstol són una invitació a donar plenitud evangèlica a la solidaritat amb els membres més febles i menys capaços del cos de Crist: «Quan un membre sofreix, sofreixen amb ell tots els altres, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell» (1Co 12, 26). De la mateixa manera, en la Carta als Romans ens exhorta: «Alegreu-vos

amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren. Viviu d'acord els uns amb els altres. No aspireu a grandeses, sinó poseu-vos al nivell dels humils» (12, 15-16). Aquesta és la vocació del deixeble de Crist; l'ideal al qual aspirar amb constància és assimilar cada vegada més en nosaltres els «sentiments de Crist Jesús» (Fl 2, 5).

9. Una paraula d'esperança es converteix en l'epíleg natural al que condueix la fe. Amb freqüència són precisament els pobres els que posen en crisi la nostra indiferència, filla d'una visió de la vida en excés immanent i lligada al present. El crit del pobre és també un crit d'esperança amb el que manifesta la certesa de ser alliberat. L'esperança fundada sobre l'amor de Déu que no abandona a qui en Ell confia (cf. Rm 8, 31-39). Santa Teresa d'Àvila en el seu Camí de perfecció escrivia: «La pobresa és un bé que engloba tots els béns del món. És un senyoriu gran. És senyorejar tots els béns del món a qui no li importen gens» (2, 5). És en la mesura que siguem capaços de discernir el veritable bé que ens tornarem rics davant Déu i savis davant nosaltres mateixos i davant dels altres. Així és: en la mesura que s'aconsegueix donar el sentit just i veritable a la riquesa, es creix en humanitat i es torna capaç de compartir.

10. Convido els germans bisbes, els sacerdots i en particular els diaques, a qui se'ls va imposar les mans per al servei dels pobres (cf. Ac 6, 1-7), juntament amb les persones consagrades i amb tants laics i laiques que en les parròquies, en les associacions i en els moviments fan tangible la resposta de l'Església al crit dels pobres, a viure aquesta Jornada Mundial com un moment privilegiat de nova evangelització. Els pobres ens evangelitzen, ajudant-nos a descobrir cada dia la bellesa de l'Evangelí. No deixem caure en oïdes sordes aquesta oportunitat de gràcia. Sentim-nos tots, en aquest dia, deutors amb ells, perquè estenent reciprocament les mans, un cap a l'altre, es realitzi la trobada salvífica que sosté la fe, fa activa la caritat i permet que l'esperança prossegueixi segura en el camí vers el Senyor que ve.

Vaticà, 13 de juny de 2018
Memòria litúrgica de Sant Antoni de Pàdua

425 aniversari

CELEBRACIÓ DELS 425 ANYS DE L'ESGLÉSIA DE SOLSONA

Enguany es compleixen els 425 anys de la creació del bisbat de Solsona, concretament aquest aniversari és el dia 1 d'agost, però la celebració d'aquesta efemèride tindrà lloc el dia 2 de setembre. Els actes són els següents:

Dissabte, 1 de setembre

- A les 12 del migdia:

Presentació de l'exposició: ALBA, més de 400 anys d'indumentària litúrgica al Museu Diocesà i Comarcal.

Organitza: MDCS

Diumenge, 2 de setembre

- A les 6 de la tarda:

Missa concelebrada a la catedral de Solsona

Tot seguit, sardanes i celebració a la Plaça del Palau Episcopal

El Museu Diocesà i Comarcal de Solsona farà jornada de portes obertes el diumenge dia 2 de setembre de les 11 a les 2 del migdia i de 4 a 8 del vespre.

BREU HISTÒRIA DELS INICIS

Introducció

Ara fa més de 425 anys, el rei Felip II, preocupat per la decadència de les col·legiates agustinianes, designà una comissió de quatre visitadors per inspeccionar la situació dels monestirs de Catalunya i del Rosselló. Rebut l'informe de la comissió i discutit en el Consell Suprem d'Aragó, el rei escriu, el 19 de març de 1590, al seu ambaixador de Roma, el comte duc d'Olivares, perquè fes arribar al Papa les conclusions a les quals s'havia arribat, que eren, "reformat els monestirs benedictins, suprimir les col·legiates agustinianes i crear el bisbat de Solsona".

La creació del bisbat de Solsona

El dia 1 d'agost de l'any 1593, el papa Climent VIII, a petició del rei Felip II, creava el bisbat de Solsona, convertint l'església de l'antic monestir solsoní de canonges agustinians en catedral, sota la mateixa advocació de Santa Maria convertint la mansió de l'abat en Palau episcopal. El nou bisbat va ser dotat amb les rendes d'uns quants monestirs i priorats suprimits l'any anterior.

Les raons per elegir Solsona les trobem en l'esmentada carta del rei al seu ambaixador de Roma, que diu: "La diòcesi d'Urgell és tan gran, en terra tan aspra, en frontera d'heretges que, perquè pugui ser més ben governada, he cregut convenient convertir l'abadia de Solsona en església catedral". De fet, a les darreries del segle XVI, una de les àrees de major expansió de l'heretgia calvinista era al sud de França, des d'on intentaven penetrar cap a la península. Com si això fos poc, els bandolers campaven lliurement per la muntanya catalana, aliant-se moltes vegades amb els hugonots. A un bandoler del Pla d'Urgell li deien "lo Luterà". Tots els virreis de Catalunya es van estavellar contra la forta onada de bandolerisme, sense poder-ne aconseguir la seva eradicació.

Felip II era un rei que "no se li ponía el sol en els seus dominis", però que tenia moltes dificultats per defensar-los. La forta pressió de la frontera va fer decidir al "rei prudent" a protegir l'àrea pirinenca, que els historiadors la defineixen com la "impermeabilització" de la frontera, restaurant el bisbat de Barbastre (1571) i creant el de Jaca i el de Solsona, com a baluards de contenció de l'heretgia protes-

tant. Això explica la forma tan allargassada del bisbat, que va des de Castellar de N'Hug, als Pirineus, fins a Sidamon, a tocar a Lleida. Les ciutats de Balaguer i de Manresa també pretenien ésser cap d'aquest nou bisbat.

El Papa invocava raons pastorals en la creació del bisbat de Solsona: l'excessiva extensió del territori del bisbat d'Urgell feia difícil la bona administració eclesiàstica i poder-hi fer la Visita Pastoral cada dos anys, tal com estava manat.

La llarga consolidació del bisbat

La formació del bisbat va ser lenta i difícil. Els dos primers bisbes hagueren de pledejar amb els bisbes de Vic i d'Urgell, que es resistien a perdre algunes parròquies inicialment assignades al nou bisbat per la comissió de desmembrament, formada per l'arquebisbe de Tarragona, Joan Tarés fill de Verdú, el bisbe de Tortosa i el nunci d'Espanya. Amb el bisbe de Vic, l'aragonès Pere Jaime, s'arribà aviat (1598) a un acord: de les 40 parròquies que es demanaven van cedir-ne 21, que formaven els deganats de Cervera i Tàrraga. Amb el bisbat d'Urgell la disputa s'allargà 26 anys, fins que el 1623 s'acordà que de les 258 parròquies assignades sols en cedirien 114. De no haver estat mutilat el projecte primitiu la línia divisòria dels dos bisbats, pel cantó de ponent, la marcava el riu Segre, des de Bassella fins a Tèrmens.

En la visita *ad limina* de l'any 1596 que fa a Roma el primer bisbe de Solsona, Lluís Sans i Còdol, donava comptes de les dificultats d'executar les butlles papals per a la creació del nou bisbat i de les tensions entre els antics canonges i els nous. El segon bisbe, Juan de Álvaro, es lamenta que els bandolers no respectessin ni tan sols l'Església. Finalment el tercer bisbe, Miguel de los Santos de San Pedro, el 1626, deia a Roma que havia fet la Visita Pastoral a tot el bisbat i manifestava l'alegria dels pobles en veure un bisbe. Aquest bisbe per la seva capacitat de govern va ser virrei de Catalunya (1626-1627) i després president del Consell de Castella (1629).

El començament del bisbat coincideix amb la reforma i renovació del Concili de Trento que, de mica en mica, va anar consolidant la seva personalitat, de tal manera que quan, ara últimament, parlaven de fer passar una part del bisbat de Solsona a Lleida, la gent deien: "No, gràcies". La concessió de Solsona com a capital d'un nou bisbat, obria el pas a la concessió del títol de ciutat.

La celebració dels 425 anys de la creació del bisbat de Solsona és una pàgina de la història digne de recordar. Al mateix temps, pot ser l'ocasió d'una renovació pastoral del bisbat, en una "església que surt" en busca d'unes comunitats evangelitzadores.

Mn. Enric Bartrina
Director de l'Arxiu Diocesà

- Resum més extens de la història del bisbat a www.bisbatsolsona.cat

Col·legi de Consultors

RESUM DELS TEMES TRACTATS EN LA REUNIÓ DE L'11 DE JUNY DE 2018

Permisos per a vendes d'immobles

El Sr. Carles Freixes, del Departament de Béns Immobles, considerant les raons exposades en la sol·licitud i complerts els requisits previstos per a l'alienació de béns eclesiaístics en la legislació canònica, demana permís per procedir a la venda de dues finques.

Consulta sobre la Delegació de Nova Evangelització

La Sra. M. Teresa Valero, delegada de Nova Evangelització, presenta el recorregut al llarg dels anys que ha portat a terme l'esmentada delegació, des del seu naixement l'any 2008 fins al moment actual. Demana als membres del Col·legi de Consultors com han viscut el treball de la delegació i què creuen que la delegació pot aportar a les parròquies.

Formació dels treballadors apostòlics

La Sra. Teresa Gené, membre de l'Equip diocesà de Visió, planteja als assistents que proposin idees o accions referents a la formació dels treballadors apostòlics.

Entre els punts consensuats entre els membres es manifesten els següents: formació en la visió, formació en lideratge, habilitats pastorals, etc.

Secretaria General

NOMENAMENTS

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments, els quals per ordre de data són:

- Mn. Joan Francesc Casals i Cubinsà, consiliari diocesà de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.
- Mn. Josep M. Montiu i de Nuix, facultats per atendre la celebració eucarística i altres sacraments a les parròquies de Santa Eulàlia de Gironella, Sant Vicenç d'Obiols, Santa Maria d'Olvan i Sant Andreu de Sagàs.
- Mn. Lluís Cañadilla i Serrano, diaca adscrit a la parròquia de Sant Nicolau de Bellpuig i les seves agrupades.
- Mn. Lluís Prat i Sabata, renovació de delegat diocesà de Litúrgia, per tres anys.
- Mn. Antoni Quesada i Rodríguez, membre del Consell Presbiteral, per cinc anys.
- Mn. Marc Majà i Guiu, rector del Seminari Menor en Família.

Seminari diocesà

SEMINARI MAJOR I SEMINARI MENOR EN FAMÍLIA

El darrer trimestre del curs ha portat encara més novetats als nostres seminaris.

El Seminari Major ha tingut la petició d'ingrés de dos nous seminaristes: el Rubèn Bonsfills, de Vallmanya, i el Francisco Javier Martínez, de Yecla (Múrcia). Tots dos són joves que han fet un llarg discerniment vocacional. El primer cursant dos anys de filosofia a la Universitat de Navarra, en un col·legi Major que l'Obra ofereix als joves que es plantegen la vocació sacerdotal. El segon finalitzant el màster en gestió de patrimoni cultural, a través de visites a la diòcesi i d'un bon nombre d'entrevistes amb el Sr. Bisbe i alguns mossens de la diòcesi. Ambdós viuran aquest estiu com a seminaristes, igual que el Cesc i el Jordi, treballant, participant d'activitats pastorals i compartint alguns diumenges junts.

També s'han produït novetats al Seminari Major Interdiocesà, ja que es renova tot l'equip de formadors. A partir del nou curs, el rector serà Mn. Javier Vilanova, de la diòcesi de Tortosa, el vicerector Mn. Gabriel Casanovas, de la diòcesi d'Urgell, i el director espiritual Mn. Jaume Gené, de l'arxidiòcesi de Tarragona. Aquest relleu és una bona ocasió per agrair de cor a l'anterior equip, especialment a Mn. Norbert Miracle, el seu servei als nostres seminaristes majors, ja que l'absència de rector del Seminari diocesà ha fet que ell hagi hagut de treballar més intensament amb ells.

Al Seminari Menor en Família la novetat és el nomenament de Mn. Marc Majà com a nou rector. El Sr. Bisbe, després de quatre anys al capdavant, passa el testimoni a Mn. Marc i així unifica la tasca de delegat de vocacions i de rector del

Seminari Menor. El principal motiu del canvi és l'augment de seminaristes majors, cosa que obliga el Sr. Bisbe a una més gran dedicació al seu seguiment i formació durant els caps de setmana.

L'equip formatiu del Seminari Menor en Família continua amb Mn. Lluís Tollar i la Sra. Teresa Gené, i s'incorporen els dos seminaristes majors nous com a col·laboradors.

Notícies de la diòcesi

ADMISSIÓ D'UN CANDIDAT AL DIACONAT

El Sr. Joaquim Molina i Clota ha estat admès com a candidat al diaconat permanent. Amb aquesta admissió s'inicia un període destinat a la preparació espiritual, teològica i pastoral, previ a l'ordenació.

CURSOS DE L'ESCOLA D'EVANGELITZACIÓ SANT ANDREU SOLSONA

Del 27 al 29 d'abril va tenir lloc, al Seminari de Solsona, una altra edició del Curs "Emmaús". Del 15 al 17 de juny va tenir lloc la segona edició del curs "Joan".

Ambdós cursos, de l'Escola d'Evangelització Sant Andreu Solsona, han estat molt viscuts per part de tots els participants i molt beneïts.

ASSEMBLEA ANUAL DE CÀRITAS DIOCESANA

El dia 5 de maig es va celebrar l'Assemblea anual de Càritas Diocesana. Enguany els participants foren acollits a la parròquia de Balsareny, per part del rector i de la presidenta de Càritas parroquial.

L'Assemblea fou presidida pel Sr. Bisbe, el delegat diocesà i el director. Es va llegir l'acta, es van presentar els comptes i el pressupost i es va informar sobre el Fons Solidari Diocesà i el Pla d'Ajuda Social. Tot seguit es va presentar

la memòria de l'any passat destacant el nombre de persones ateses i el programa d'Acollida i Ajudes d'Assistència.

El Sr. Bisbe va fer una conferència recordant el Pla Pastoral i explicant que anem cap a una nova organització diocesana al servei d'unes comunitats parroquials evangelitzadores.

Al migdia es va celebrar l'eucaristia presidida pel Sr. Bisbe i a l'acabar es van visitar les pintures de Josep Obiols a la capella del Casal Verge de Montserrat. El dinar de germanor va posar fi a la trobada.

TROBADA INTERDIOCESANA DE VIDA CREIXENT

El dia 9 de maig va tenir lloc la segona jornada de la XXXII Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat. Del nostre bisbat hi van participar uns dos-cents vint pelegrins de diferents parròquies.

Aquesta trobada fou presidida pel pare Abat Josep Maria Soler, acompanyat entre altres del coordinador de Catalunya, Sergi Oliva; el president diocesà de Solsona, Vicenç Quinquilla; i el president nacional de Vida Ascendente, Alvaro Medina del Campo.

La cerimònia de recepció oficial a la Basílica de Montserrat va constar d'uns parlaments, lectures, pregàries, el cant de la Salve i el Virolai. La jornada continuà amb un dinar de germanor.

A la tarda hi hagué la celebració eucarística a la Basílica de Montserrat, presidida pel pare Abat, concelebrant amb els consiliaris de Vida Creixent i altres preveres.

APLEC DE L'ESPERIT A TORTOSA

Els dies 19 i 20 de maig es va celebrar l'Aplec de l'Esperit a Tortosa, sota el lema "Crist és la Vida". Més d'una cinquantena de joves de diferents poblacions del bisbat hi van participar.

El dissabte, els joves es van dividir en dos grups: adolescents i universitaris, fent activitats diverses. Després es van reunir tots per celebrar la missa de Pentecosta, a la catedral de Tortosa, concelebrada per tots els bisbes i mossens. A la nit va tenir lloc un concert de Worship.

El diumenge, els actes es van centrar a la població de Sant Carles de la Ràpita, on van fer una dinàmica i una catequesi. L'Aplec va finalitzar cantant l'himne "Crist és la Vida", compartint una paella per a dinar i, aquells que van voler, un bany a la platja.

VETLLA DE PENTECOSTA A LA CATEDRAL

El dia 20 de maig va tenir lloc, com cada any, la Vetlla de Pentecosta a la catedral de Solsona, presidida pel Sr. Bisbe

La jornada va començar a la tarda amb unes xerrades sobre l'Esperit Sant amb el títol: "Qui és l'Esperit Sant" a càrrec de Mn. Marc Majà, i "Com puc ser ple de l'Esperit Sant", a càrrec de Rafael Pérez. Simultàniament, el Sr. Bisbe va predicar la conferència "Una diòcesi a punt de surfejar el gran tsunami". Totes aquestes xerrades van tenir lloc al Palau Episcopal, concretament a la Sala Bisbe Lasala i a la Sala dels Sants Màrtirs.

Després a la catedral va tenir lloc la celebració de les confirmacions, presidida pel Sr. Bisbe, acompanyat d'alguns preveres. En aquesta ocasió es van confirmar cinc persones, tres d'elles adultes. El grup "Cor Nou" va acompanyar amb els seus cants la celebració.

En acabar, va començar la Vetlla de l'Esperit que consistí en uns espais de pregària dirigits a totes les persones que van voler apropar-se als sacerdots perquè preguessin per ells i així poder rebre la sanació, l'alliberament o l'efusió de Esperit.

Durant la Vetlla també hi va haver espais de confessions, d'adoració al Santíssim i de pregària d'intercessió.

PREMIS DEL CONCURS BÍBLIC

El lliurament de premis del Concurs Bíblic es portà a terme a la sala d'actes de l'Escola Arrels II, de Solsona.

Obrí l'acte la delegada d'Ensenyament, Sra. Teresa Gené i, tot seguit, prengué la paraula Mn. Josep M. Vilaseca Ribalta, vicari general de la diòcesi. Ell mateix féu l'entrega dels premis als premiats d'entre el nombrós públic assistent.

Una bona colla d'alumnes del nostre bisbat hi han participat en modalitats diferents com ara: el Concurs Bíblic Bàsic, el Concurs Bíblic de Redacció, el Concurs Bíblic de Dibuix o el Concurs Bíblic Inicial.

MISSA I PROCESSÓ DE CORPUS A BERGA

El dia 31 de maig tingué lloc la missa de Corpus a l'església parroquial de Santa Eulàlia de Berga, presidida pel Sr. Bisbe. Hi hagué també l'acte d'Adoració al Santíssim i el cant de l'Himne al Sagrat Cor. A la tarda tingué lloc la pregària en processó al jardí de les Germanetes.

Diumenge de Corpus, Mn. Marc Majà, rector de la parròquia de Berga, va presidir la missa, acompanyat per dos seminaristes de la diòcesi. Durant la celebració, una colla de músics i de cantaires van interpretar parts de la Missa Patumaire. La celebració va comptar amb la presència del Molt Honorable Sr. Joaquim Torra, President de la Generalitat de Catalunya.

PELEGRINATGE DE L'HOSPITALITAT DE LOURDES

Del 16 al 20 de juny els bisbats de Solsona i Vic van realitzar el seu pelegrinatge a Lourdes de França. Prop de nou-centes persones, entre malalts, pelegrins i voluntaris, van viure el 51è pelegrinatge presidit, enguany, pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova.

El pelegrinatge va comptar amb els actes habituals com ara la missa internacional, la celebració del perdó, la processó de les torxes, l'adoració del Santíssim, la vetlla de pregària preparada pels joves, la missa a la gruta, el viacrucis pel «camí de la Creu». Tot amb el lema d'aquest any "Feu el que Ell us digui".

JORNADES PASTORALS DE PREVERES I LAICS

Els dies 26 i 27 de juny van tenir lloc les jornades pastorals per a preveres i laics que foren presidides pel Sr. Bisbe.

El dimarts dia 26, va haver-hi una interessant ponència sobre "Ciència i Fe" a càrrec de Mn. Miquel Ramon, prevere de l'arquebisbat de Barcelona i professor de Filosofia i formador del Seminari Conciliar. Una cinquantena de mossens i alguns laics van assistir-hi.

El dimecres dia 27, segon dia de les jornades pastorals, un grup de mossens i alguns laics acompanyats pel Sr. Bisbe van visitar la diòcesi veïna de Vic: la catedral, el Museu, la casa natal de sant Antoni M. Claret i el santuari de la Gleva.

TROBADA FRATELLO A L'ARXIPRESTAT DEL CARDENER

El dia 30 de juny, la comunitat Fratello es va tornar a reunir per celebrar una jornada de fraternitat, acompanyats pel Sr. Bisbe, en aquesta ocasió a l'arxiprestat del Cardener.

La jornada va consistir en una gimcana de dinàmiques, la celebració de la missa amb el Sr. Bisbe i Mn. Lluís Tollar, un dinar de germanor i una bona estona de conversa i sobretaula.

VISITA PASTORAL A LES UNITATS PARROQUIALS DE SÚRIA I CARDONA

Aquest tercer trimestre del curs ha suposat la quasi culminació de la visita pastoral a les unitats pastorals de Súrria i Cardona. El Sr. Bisbe ha finalitzat la visita a les dues parròquies de referència i només queda per a l'estiu les parròquies que actualment pertanyen a les unitats pastorals del Miracle, de Pinós i alguna de Solsona que no van ser visitades anteriorment perquè aleshores pertanyien a l'antic arxiprestat del Cardener.

Pel que fa a la visita pastoral a la parròquia de Súrria, el Sr. Bisbe va visitar la residència geriàtrica Bell Repòs, celebrant-hi la missa, saludant els residents i un bon nombre de treballadors; també va reunir-se amb la comunitat de Filles de la Caritat que des de l'inici del centre serveixen els ancians.

El dia 4 de juny, va visitar l'escola de les Dominiques (FEDAC), passant per tots els cursos i desenvolupant les petites eines pastorals que ha usat al llarg d'aquesta primera visita pastoral a les escoles. També va reunir-se amb el claustre de mestres.

El Sr. Bisbe va acabar aquesta visita pastoral a la parròquia de Súrria presidint l'eucaristia major del diumenge dia 17 de juny, substituint el rector que estava de pelegrinatge a Lourdes amb l'Hospitalitat. També va celebrar les confirmacions el dia 30 de juny amb un bon grup de confirmands, infants i adults.

El dia 9 d'abril, el Sr. Bisbe va començar la visita pastoral a la parròquia de Cardona visitant els grups de catequesi. Va passar per tots els grups i va ponderar el gran treball dels catequistes i el bon nombre de nois i noies que continuen després de la primera comunió i fins a la confirmació a segon d'ESO.

Aquell mateix dia va reunir-se amb la junta de la Confraria de la Mare de Déu del Patrocini i uns dies més tard ho va fer amb la Germandat dels Sants Màrtirs. Ambdues reunions li van permetre conèixer la devoció popular de la vila de Cardona i les iniciatives per fomentar-la i fer-ne un mitjà de contacte amb molts batejats no habituals a la vida parroquial.

El dia 10 d'abril, el Sr. Bisbe va visitar la Residència de la 3a edat Sant Jaume i va continuar les trobades amb els grups de catequesi. A la residència d'avis va celebrar la missa, després va saludar els residents, un bon nombre de treballadors i va reunir-se amb la comunitat de religioses josefines que des de fa molts anys serveixen els ancians en aquesta venerable institució.

El dia 12 d'abril va visitar nous grups de catequesi i el dia 22 va presidir les misses dominicals, anunciant a tots la visita i saludant tots els fidels. El dia 25 d'abril va reunir-se amb el grup de Mans Unides i l'endemà va visitar malalts a les cases. Fou una tarda molt beneïda, ja que els malalts li contagiaren una gran alegria.

El dia 2 de maig, el Sr. Bisbe va visitar la resta dels malalts i també algun grup de catequesi.

El dia 4 de maig va visitar l'escola Vedruna Carme Cardona i l'escola pública Mare de Déu del Patrocini. Va reconèixer molts infants que ja coneixia de la catequesi i va assabentar-se tant del treball en l'ensenyament de la religió i el treball pastoral a la primera, com de la realitat de la classe de religió a la segona. Aquell mateix dia va visitar una obra social que la comunitat evangèlica té a la vila per acollir persones amb seqüeles a causa d'addiccions. Aquesta visita el va confortar per la fe d'aquests germans amb els quals s'ha fet caritat des de fa anys. Aquest dia intens va acabar amb la visita a la Germandat dels Sants Màrtirs, a la capella dels sants màrtirs i a la Coral Cardonina, els quals van dedicar-li una cançó.

El dia 24 de maig, el Sr. Bisbe va acabar la visita dels grups, amb la reunió amb la junta i els voluntaris de Càritas. També va reunir-se amb totes les col·laboradores de la neteja del temple parroquial. De nou va prendre consciència

del gran nombre de voluntaris de la parròquia i, per tant, de la consciència de parròquia que hi ha.

L'endemà, 25 de maig, va celebrar la missa de santa Joaquina de Vedruna al col·legi Vedruna Carme. Hi participaren tots els alumnes i professors de l'escola, així com algunes mares i àvies. Fou molt ben preparada i els alumnes van estar molt atents. Finalment, va acabar la visita pastoral a Cardona amb les confirmacions, el dia 2 de juny.

El Sr. Bisbe també ha fet o, en alguns casos, ha acabat la visita pastoral a algunes parròquies agrupades de Cardona. El dia 2 de maig va visitar la capella de Santa Magdalena de Figols de la parròquia de Gargallà.

El dia 6 de maig va visitar la parròquia de Clariana de Cardener, amb motiu de la festa major. En una de les poques celebracions anuals d'aquesta parròquia es va aplegar un bon grup de fidels amb els quals va poder conversar una estona durant l'aperitiu que organitzà l'Ajuntament. Va tenir ocasió de saludar l'alcalde i el consistori municipal.

El dia 2 de juny, el Sr. Bisbe va realitzar la visita pastoral a Bergús, amb motiu de la festa de la parròquia que es va establir en lloc de la festa major. Des de fa anys, per evitar una festa major deslluïda, per Sant Joan, en temps de sega, es va escollir el primer diumenge de juny. En l'única celebració anual d'aquesta parròquia es van aplegar un bon grup de fidels amb els quals va poder compartir una estona de diàleg durant el dinar que organitzaren a Su.

Finalment, va culminar la visita pastoral a algunes parròquies que ara pertanyen a altres unitats pastorals però que mai havien estat visitades. És el cas de Vallmanya, en què el Sr. Bisbe havia fet una visita a l'església parroquial el setembre passat quan va inaugurar les millores del temple. Ara, el dia 6 d'abril va completar aquesta visita, celebrant l'eucaristia, renovant el santíssim i visitant la capella de Bonsfills.

També és el cas de la parròquia de Freixinet. El dia 1 de maig va presidir l'aplec del Miracle, el qual fou molt concorregut perquè hi confluïren les romeries

de les parròquies veïnes del santuari i una gran romeria arxiprestal de Sant Vicenç dels horts. Després de la missa va participar en el dinar de germanor, cosa que li va permetre saludar molts veïns del municipi de Riner. També fou ocasió per conèixer el projecte musical, patrimonial, gastronòmic i turístic “Espurnes barroques”.

CONFIRMACIONS

El Sr. Bisbe va administrar el sagrament de la confirmació a les següents parròquies:

- El dia 8 d'abril, a la parròquia de Santa Maria de Sant Antolí.
- El dia 5 de maig, a la parròquia de la Mare de Déu de Sant Guillem de Sant Guim de la Plana.
- El dia 20 de maig, a la catedral de Solsona.
- El dia 26 de maig, a la parròquia de Sant Llorenç de Morunys.
- El dia 27 de maig, a la parròquia de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga.
- El dia 2 de juny, a la parròquia de Sant Miquel i Sant Vicenç de Cardona.
- El dia 9 de juny, a la parròquia de Sant Joan Baptista del Palau d'Anglesola.
- El dia 10 de juny, a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Solsona.
- El dia 30 de juny, a la parròquia de Sant Cristòfol de Súrria.

Necrologia

MN. ANTONI MARTÍNEZ I TRILLA

El dia 29 de juny va morir Mn. Antoni Martínez Trilla, prevere de la nostra diòcesi de Solsona que residia des de fa anys a Barcelona. Mn. Antoni tenia 81 anys.

Mn. Antoni va néixer a Cervera l'any 1937. Va entrar al Seminari de Solsona l'any 1948 i va ser ordenat prevere l'any 1960.

Va exercir el seu ministeri sacerdotal a Sidamon, Puig-reig, Santa Fe de Segarra i Montfalcó Murallat.

L'any 1972 va anar cap a les Cabanyes, arquebisbat de Barcelona; en aquest arquebisbat va continuar exercint el seu ministeri mentre la salut li va permetre. Es va dedicar intensament i amb fruit a la vida parroquial i a l'ensenyament.

Les exèquies van tenir lloc el dia 1 de juliol, a la capella de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona). El Sr. Bisbe Xavier Novell les va presidir. Acabada la celebració exequial, Mn. Antoni Martínez va ser traslladat i enterrat a Sant Pere dels Arquells.

Preguem per Mn. Antoni perquè el Pare del cel el tingui a la seva glòria.

Sumari

SANT PARE

- 43 Missatge del Sant Pare Francesc en la II Jornada Mundial dels Pobres.

425 ANIVERSARI

- 50 Celebració dels 425 anys de l'Església de Solsona.
51 Breu història dels inicis.

COL·LEGI DE CONSULTORS

- 54 Resum dels temes tractats en la reunió 11/06/18.

SECRETARIA GENERAL

- 55 Nomenaments.

SEMINARI DIOCESÀ

- 56 Seminari Major i Seminari Menor en Família.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

- 58 Admissió d'un candidat al Diaconat.
58 Cursos de l'Escola d'Evangelització Sant Andreu Solsona.
58 Assemblea anual de Càritas Diocesana.
59 Trobada Interdiocesana de Vida Creixent.
60 Aplec de l'Esperit a Tortosa.
60 Vetlla de Pentecosta a la catedral.
61 Premis del Concurs Bíblic.
61 Missa i processó de Corpus a Berga.
62 Pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lurdes.
62 Jornades pastorals de preveres i laics.
62 Trobada Fratello a l'arxiprestat del Cardener.
63 Visita pastoral a les unitats parroquials de Súrria i Cardona.
66 Confirmacions.

NECROLOGIA

- 67 Mn. Antoni Martínez i Trilla.